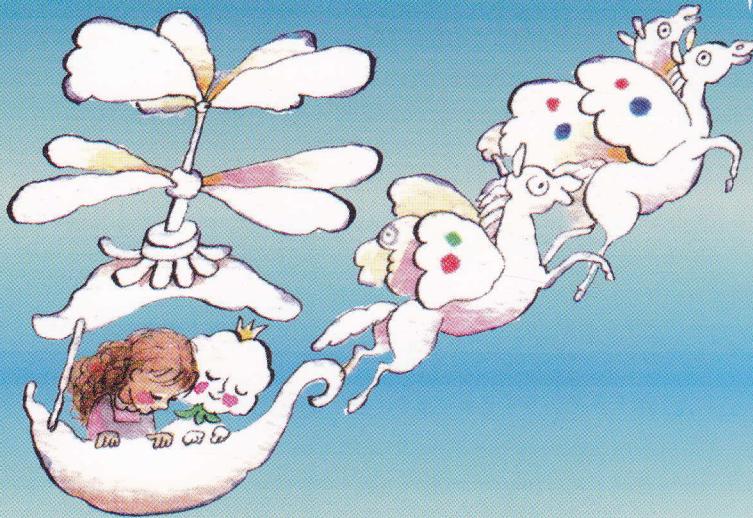

LIDIA
HLIB

REGINA NOPTII

Lică
SAINCIUC

LIDIA
HLIB

REGINA NOPTEI

desene
de
Lică
SAINCIUC

I. CASA NOUĂ	3
II. PISICA PRIBEAGĂ	6
III. REGINA NOPȚII	9
IV. VAGABONDUL URECHE-SPINTECATĂ COADĂ-MUȘCATĂ	12
V. CRISTALUL	16
VI. VRĂJITOAREA NEAGRĂ	20
VII. ȘCOALA FULGILOR	24
VIII. PRIETENII	30
IX. VISCOLUL	33
X. CRĂIASA IARNA	35
XI. TAINA VRĂJITOAREI NEGRE	41
XII. RĂZBUNAREA	50
XIII. VÂNTULEȚ DE PRIMĂVARĂ	55

I. CASA NOUĂ

Fulguța stătea lângă ruinele rămase în locul casei lor. Ieri, în lipsa fetiței, un camion mare a cărat toate lucrurile de prin odăi. Ea era la grădiniță. Mama a venit, a luat-o și a dus-o într-o clădire înaltă, cu multe-multe etaje. Fulguța nici nu reuși să le numere. Lângă scări mama a apăsat pe un buton și dintr-o dată s-au deschis în părți două uși și parcă le-au îmbiat să intre într-un fel de cutie lucitoare. Cum le-a văzut înăuntru, cutia aceea a și pornit-o în sus. Fulguța s-a speriat și s-a apucat de mâna mamei.

— Nu te teme! Acesta-i ascensorul. El ne va urca la etajul opt.

— Da unde ne ducem?

— La casa noastră nouă!

Ajunsă în apartament, Fulguța a început să alerge prin camerele spațioase. A deschis robinetul din bucătărie, s-a jucat cu apa, apoi s-a apropiat de geam. A rămas uimită, privind în jos.

— Mamă, da unde-s copacii noștri?

— Copacii au rămas acolo, unde-a fost casa veche. Aici vor crește alții. Uite-i, copăceii de la sol.

— Aşa-s de mici! Ai noştri erau mai înalţi decât casa!

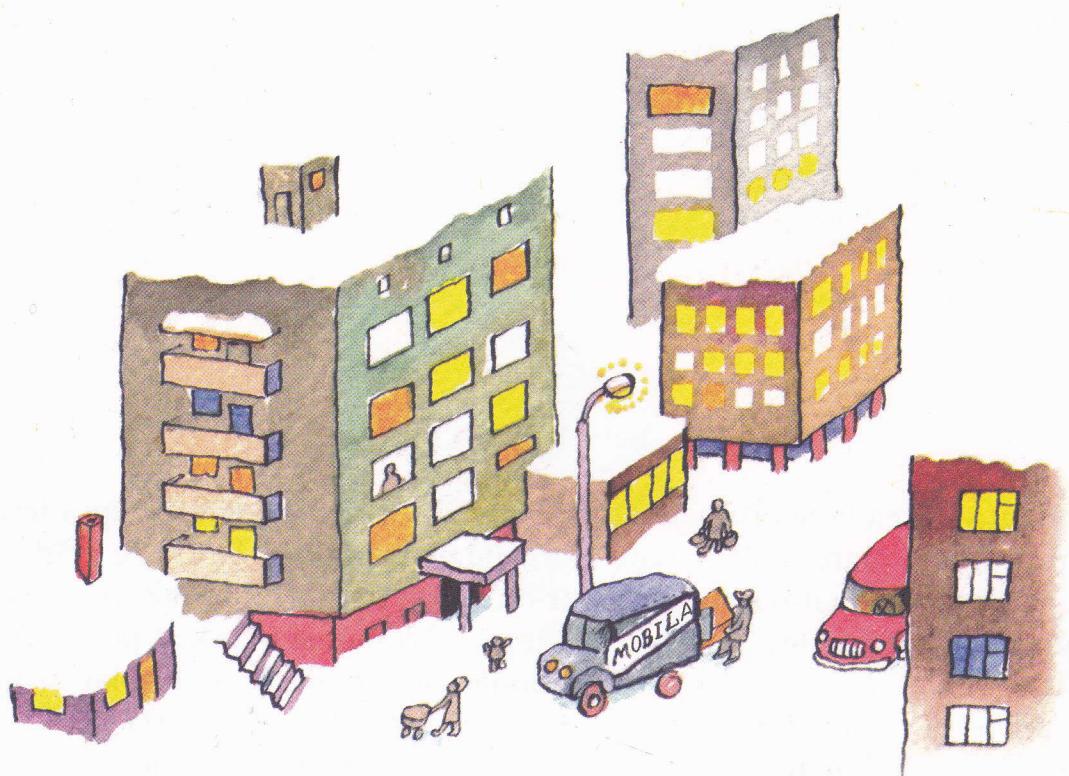
— Aceştia vor crește mari odată cu tine.

— Mamă, da unde-i Tărcătel?

— Cățelușul? Tata a plecat să i-l ducă bunicii în sat, să nu-i fie urât singură.

— Da Spălățica și Buftică unde-s?

— Când încărcam lucrurile, nu erau acasă. Șoferul se grăbea, n-am avut timp să-i aşteptăm să vină de la plimbare!..

Spălățica era o pisică, pe care o găsise Fulguța în niște tufari de liliac de la marginea străzii. Era pe atunci un ghemotoc mic, alb și pufos, ce se spăla întruna.

— Cred că merită s-o luăm în casă cu noi. E pisică îngrijită, spălătică! zise mama Fulguței.

— Spălățica! Spălățica! strigă fetița bucuroasă și de atunci pisicuța își știa numele.

Spălățica crescu mare și avea deja un motănel rotofei și cam alintat, pe care Fulguța îl numi Buftică.

— Mă duc să-i caut! zise Fulguța și se repezi să-si ia paltonașul, gata să se îmbrace.

— Încotro? Oprește-te! Se întunecă, e frig și viscolește! Ș-apoi unde să te duci? Casa veche nu mai este, e demolată!...

Fulguța încremeni lângă ușă. Cum să nu fie casa? Ce vor face pisca și motănelul când se vor întoarce de la plimbare? Nu vor găsi nici casa, nici stăpânii și nici măcar locul acela călduț din podul casei, unde se adăposteau în nopțile lungi de iarnă?...

— Fulguța, mergi la culcare, să faci rugăciunea de seară și să dormi liniștită. Tata vine mâine de la bunica și îi va găsi.

Fetița se lăsă dusă într-o cameră pătrată, mică și luminoasă. Altă dată s-ar fi bucurat, văzând o măsuță nouă, cu un desen frumos la mijloc, două scăunele, pe care sedea cumintă Marica și Anuța, cu ochii lucitori îndreptați spre stăpâna lor.

Dar acum Fulguței nu-i ardea nici de măsuță, nici de păpuși! Cu păpușile te poți juca, dacă ai isprăvit un lucru serios, ai pus totul la cale, n-a rămas nimic început și neterminat... În seara aceasta însă, când Spălățica rătăcește undeva pe drumuri fără adăpost, ba încă și cu motănelul alături — parcă te poți uita la niște păpuși, care șed mulțumite la masa nouă și nu le pasă de nimic?!

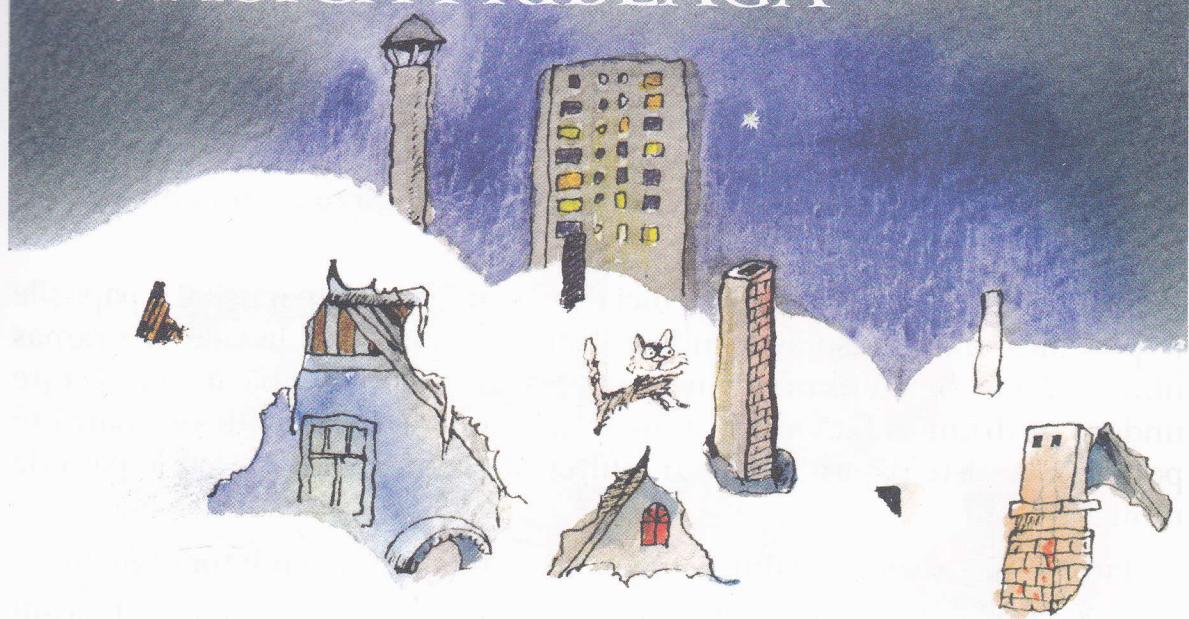
Fulguța se aşeză îngândurată pe pat. În odaie intră zâmbitoare mama.

— Ei hai, nu fi supărată! Nu se mai pierde pisica ta până mâine. Dormi mama o sărută pe obrajii, o mângeie, apoi ieși.

— Și dacă îngheată? Doar afară-i viscol! își zice Fulguța și se culcă. Dar nu-și putea rupe privirea de la geamul, în care loveau fulgii mari, împroșcați de viscolul înfuriat. Însă încetul cu încetul ochii începură să i se împăienjenească de somn...

II. PISICA PRIBEAGĂ

Cerul era acoperit de nori scămoși și doar câteva stele își făceau loc printre ei. Abia-abia licăreau, îndepărțate și înghețate. Luna, ițindu-și față pentru o clipă, se ascunse iară, tremurătoare și friguroasă.

— Mi-a-u-u-u! făcu în întuneric un motănaș.

— Taci, mititelul mamei, taci, că sperii șoriceii și n-om avea ce vâna! îi șopti pisica-mamă.

— Mi-i frig, mi-i frig! Nu pot să tac, îngheț!

— Mai trage o fugă în jurul hogeagului¹. Uite, începe să iasă fum, înseamnă că degrabă va fi cald și ne-om lipi de el să ne încălzim.

— Nu vreau să alerg! Nu vreau să aștept, până va ieși fumul din hogeaguri! Toate pisicile își cresc motănașii la cald, iar tu ai început să mă porți pe acoperișuri!

— Ce să facem, feciorașule, dacă stăpâna a plecat și ne-a lăsat singurei? Casa e dărămată. Să ne bucurăm că nu a fost demolată și casa vecinilor și avem un horn! Unde să ne mai ducem?

— Unde să ne ducem? Ce mă întrebi pe mine? Ești mamă, s-ar cuveni să știi!

— Ei lasă, Buftică. Hai să prinDEM șoricei!

1. hoegag - coș (la o casă); horn, fumar

III. REGINA NOPTII

Fulguța avea un somn neliniștit. Îi părea că prin șuieratul furios al viforii aude vocea răgușită a lui Buftică. Începu să se agite, se întorcea de pe o parte pe alta. Deodată răsună o voce necunoscută ca un clopotel de argint:

— Fulguța, de ce ești amărâtă? Spune-mi ce necaz ai!

Fulguța sări din pat, se urcă pe pervaz și se înălță până la fereastruica deschisă, de unde i se păru că vine glasul. Acolo, pe ramă, ședea o fetiță mică, cât palma Fulguței, cu o coroniță de argint pe creștet, cu plete bălaie, îmbrăcată într-un paltonăș verde cusut în fir de aur, cu gulerul și poalele sclipind de albeață unei blâni pufoase. În odaie se răspândi o mireasmă îmbătătoare de flori.

— Vai, cât ești de frumoasă! Cum te cheamă?

— Regina Nopții!

— Dar de ce ești albă? Noaptea doar e neagră!

— În toiul iernii eu sunt albă că mă poartă peste tot fulgii. Albă sunt și vara, numai că atunci călătoresc pe aromele florilor. Lumea îmi zice Regina Nopții.

— Nu cumva ești floarea aceea, care înflorește numai noaptea? Creștea în grădina noastră...

— Bine că m-ai recunoscut. De nu stăteai în această seară la fereastră, n-aș fi știut unde locuiești acum. Și mi-ar fi părut rău. Ești o fetiță bună. Întotdeauna mă răcoreai cu o cană de apă după o zi cu soare fierbinte! Asta îmi adăuga puteri și îmi porneam aromele să împrospătez aerul.

— Dar cum de nu îngheță? Ești floare, iar afară-i ger.

— O, nu sunt o floare obișnuită! Cândva vei afla povestea mea... Acum am sosit din florăria Crăiesei Iarna.

— Cum să aibă Crăiasa Iarna florărie? Doar e rece, numai fulgi și turțuri de gheață!